

Kuulma, sest minna ollen raskeste maas
haige. Rebbane agga kes ikka tark on,
kõstis: Minna waaton et ni paljo jälgesi
señna auko sisse läinud, et agga mitte üks
ainus taggasi tulnud. Sepärrast ma kar-
dan, et need jälged mind kohutawad.

Oppetus.

Kes korra põllend, kardab tuld. Üks
moistlik Zimmenne ei ussu nenda kergeste,
wad temma mõtleb hästi järrele enne
kui ta middagid ennese ette wottab. On-
nis on se, kes teiste õnnerusse läbbi targe-
maks saab!

Koer.

Üks koer, kes õhhe hea perremehhe jures
hästi sai sõõtud, tüddis waimaks perremeh-
he lewa koreed, pudro ning lihakondid
sua.

Veewa peäle ta haistas, närris nattuke,
jäärts mahha ning tahtis selge lihha sada.

Ea

Ea lähheb omma perremehhe jurest ärra
ning otsib lihha, agga ükski andis temma-
le sedda. Nenda ta kais monningad pä-
wad ühhest ärra teise jure. Kõht olli jüb-
ba sisse langend ning nenda kurtnud et keif
kõntid ollid nähha. Wiimaks ei woi koer
ensam enast aitada, sepärrast tulleb tem-
ma hopis kerwastud ning nõlga pärrast
psol surnud omma endise perremehhe jure
taggasi, ning pallub, et perremees piddi
õmmeti temmale andma rabbad ning pi-
hud mis teistele koerdele einam ei kõlba.
Hea kül, ütles perremees, ma tahhan kate-
fuda. Siis juhhatas ta tedda kambri,
ning näitis temmale leiba, pudro ning lih-
hakondid. Zubba Koer libbas mõk-
lad ning mõtles enast õigete täide neelma.
Agga perremees wottis leiba, haistas peäle
ning ütles: Kallis leib on hallitand, se ei
olle so meeles pärrast. Pudro katsumas üt-
les jälle: Se on happuks jänud ning teeb

X

siin